

Αὐτὸς ποῦ δὲν καλίζει, ἀνόμοιος: Γάμους ἀκάματους (ὅταν οἱ νυμφευόμενοι εἶναι ἀπροσάρμοστοι εἴτε κατὰ τὴν ἡλικίαν εἴτε κατὰ τὴν ὡραιότητα εἴτε ἄλλως).

ἀκαλίγωτος ἐπίθ. πολλαχ. ἀκαλίκωτος *Αθ. Κρήτ. ἀκαλίγουτος Μακεδ. (Χαλκιδ.) ἀκαλίβωτος Εὐβ. (Κορίνθ.) Θράκ. (Σαρεκκλ.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *καλίγωτος <καλίγωνω.

1) Ὁ ἄνευ ὑποδημάτων Κρήτ. Συνών. ξεπαπούλωτος, ξυπόλυτος. 2) Ἐπὶ τῶν ὑποζυγίων, ἵππων, βοῶν καὶ ἡμιόνων ἢ καὶ ἐπὶ τῶν βοῶν, ὁ μὴ φέρων εἰς τὸ πέλμα τῶν ποδῶν σιδηροῦν πέταλον πολλαχ. καὶ Πόντ. Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.): *Αλογον-βούδ'-μουλάρ' ἀκαλίβωτον Χαλδ. Συνών. ἀπετάλωτος. 3) Μεταφ. ὁ μὴ στρωμένος μὲ λίθους ἢ σκίρα, ἐπὶ ὁδοῦ Μακεδ. (Χαλκιδ.): Σάν εἶνι ἀκαλίγουτους ἢ δρόμους, χαλνᾷει ἀπ' τὰ νιρά. 4) Ἀβίνητος Πόντ. (Κερασ.)

ἀκαλλιέργητος ἐπίθ. λόγ. κοιν. ἀκαλλούργητος Θήρ. Κρήτ. Πελοπν. (Λακων.) Χίος ἀκαλλούργιστος Νάξ. (Γαλανάδ.) Τήν.

Τὸ μεσν. ἐπιθ. ἀκαλλιέργητος.

1) Καθόλου, ὁ μὴ καλλιεργηθεὶς, ὁ μὴ τυχὼν γεωργικῆς ἐπιμελείας λόγ. κοιν.: *Ακαλλούργητο χωράφι, ἀκαλλούργητος τόπος Λακων. 2) Ἰδίᾳ ἐπὶ ἀγροῦ, ὁ μὴ τυχὼν τῆς πρώτης ἀρόσεως, ὁ μὴ νεασθεὶς Χίος. Συνών. ἄνεστος. β) Ὁ μὴ εἰδικῶς καλλιεργηθεὶς ὅπως χρησιμεύσῃ ὥς κῆπος πεπονίων, ὕδροπεπόνων κττ. Νάξ. (Γαλανάδ.)

ἀκαλλίωτος ἐπίθ. Πόντ. (Κοτύωρ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *καλλίωτος <καλλιώνω.

*Ακαλλώπιστος, ἀτημέλητος: Φρ. *Απλυτος, ἀνιφτος καὶ ἀκαλλίωτος.

ἀκαλοπάθητος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀκαλουπάθ'τους *Ηπ. (Χουλιαρ. κ. ἀ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *καλοπαθητός <καλοπαθαίνω.

Ὁ μηδέποτε εὐχαριστηθεὶς ἐν τῷ βίῳ, ἀλλ' αἰεὶ ὀδυρόμενος, ταλαίπωρος, δυστυχής: *Α, τὸν ἀκαλουπάθ'τον! (ἀρά).

ἀκαλόπιαστος ἐπίθ. Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *καλοπιαστός <καλοπιάνω.

Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος δὲν καλοπιάνεται, δὲν ἀνέχεται θωπείας.

ἀκαλούπιαστος ἐπίθ. Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *καλουπιαστός <καλουπιάζω.

Ὁ μὴ τεθείς, ὁ μὴ προσάρμοσθεὶς εἰς τὴν μήτραν: Φέσι ἀκαλούπιαστο. Ψάθα ἀκαλούπιαστη.

ἀκάλτωτος ἐπίθ. πολλαχ. ἀκάρτωτος Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀκάλτωτος Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *καλτωτός <καλτώνω.

Ὁ ἄνευ περιποδίων ἐνθ' ἄν.: *Ακάρτωτος ἐδὰ ἦσαν πάλι ἐσὺ καὶ *καρτσώθης τώρᾳ Ἀπύρανθ. Συνών. ξεκάλτωτος.

ἀκαλυτέρευτος ἐπίθ. ἐνιαχ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *καλυτέρευτός <καλυτερεύω.

Ἐπὶ ἀσθενούς, ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος δὲν ἐκαλυτέρευσεν, οὐτινος δὲν ἐβελτιώθη ἡ κατάστασις.

ἀκαλωσύνευτος ἐπίθ. Ἰκαρ. Ἰων. (Κρήν.) κ. ἀ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *καλωσυνευτός <καλωσυνεύω.

Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος δὲν κάμνει καλωσύνας, ὁ οὐδαμῶς βοηθῶν τοὺς ἄλλους ἐνθ' ἄν.: Τί τὸν θέλεις; αὐτὸς εἶναι ἕνας ἄνθρωπος ἀκαλωσύνευτος Κρήν.

ἀκαμάκωτος ἐπίθ. Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *καμακωτός <καμακώνω.

Ἐπὶ ἰχθύος κττ., ὁ μὴ κτυπηθεὶς διὰ κάματος: *Ακαμάκωτο ψάρι.

ἀκαμάρωτος ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ. Τραπ. κ. ἀ.) Σύμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. καμαρωτός <καμαρώνω.

1) Ὁ ἄνευ ἀψίδος, ἄνευ καμάρας Σύμ.: Γιστέρνα ἀκαμάρωτη. 2) Ὁ μὴ κλίνων τὴν κεφαλὴν, ὁ μὴ βλέπων χαμαί, ἀκαμπτος, ἀλύγιστος Πόντ. (Κερασ. Τραπ.) 3) Ἐπὶ τῆς νύμφης, ἡ μὴ φοροῦσα τὴν καλύπτραν Πόντ. (Κερασ. Τραπ. κ. ἀ.)

ἀκαμασιὰ ἡ, Θράκ. (Μάδυτ.) Κέρκ. Κεφαλλ. Μῆλ. κ. ἀ. —ΙΒενιζέλ. Παροιμ.² 228,756 ἀκαμαδὰ *Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ οὖσ. ἀκαμάτης. Παρὰ Μεουρσ. ἀκαμασία.

*Οκνηρία, ραθυμία, ἀποστροφὴ ἀπὸ τῆς ἐργασίας: *Η ἀκαμασιά του δὲν ἔχει ὄρια Μῆλ. || Παροιμ. φρ. *Ακαμασιὰ Θεοῦ κατάρα (ἡ ραθυμία εἶναι ἐπικατάρατος, διότι γεννᾷ πᾶσαν κακίαν) ΝΠολίτ. Παροιμ. 1,382. || Γνωμ. *Ο σπουργίτης ἀγαπᾷ τὸ κεχρὶ καὶ ἀπὸ τὴν ἀκαμασιά του τὸ λαχταρεῖ (ἐπὶ τοῦ ἐξ ὀκνηρίας μὴ δυναμένου νὰ πορισθῇ τὰ ἀναγκαῖα, τὰ ὁποῖα εἶναι ἐπιθυμητὰ εἰς αὐτόν) ΙΒενιζέλ. ἐνθ' ἄν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀκαματιά.

ἀκαμάτεμα τό, Χίος

Ἐκ τοῦ ρ. ἀκαματεύω.

1) Ἡ ὑπὸ τῶν γεωργῶν διακοπὴ τῆς ἐργασίας πρὸς ἀνάπαυσιν: Θὰ κάμωμεν ἀκαμάτεμα. 2) Ἡ μεσημβρία (διότι κατὰ ταύτην συνήθως γίνεται ἡ διακοπὴ τῆς ἐργασίας χάριν τοῦ γεύματος): *Ἀσμ.

Εἶντα σουρουλίζεις, Ἥλιε; | ἐν πά' νά' βρῆς λίγη δροζὰ ἢ πλατάνα ἢ καρυά; | Λές, ἀκαμάτεμα εἶν' πγά.

ἀκαματερός ἐπίθ. *Αθ. Κεφαλλ. Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ οὖσ. ἀκαμάτης καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.-ερός.

1) Ὁκνηρός, νωθρός Πελοπν. (Λακων.): Γνωμ. *Ακαμάτρας χέρι *δρώνει καὶ ἀκαματεροῦ ποδάρη; β) Ἐπὶ τοῦ ἀροτῆρος βοός, ὁ ἕνεκα τοῦ πάχους ἀκατάλληλος πρὸς ἐργασίαν *Αθ. 2) Ἐπὶ δένδρου καὶ φυτοῦ, ἐκεῖνος τοῦ ὁποῖου βραδέως ὠριμάζει ὁ καρπὸς Κεφαλλ.

